

РАДОСЛАВ ПАРУШЕВ ЛЕШОЯДА И ЕВГЕНИЯ

chitanka.info

Питате ме какво е станало с Лешояда... Не, аз понеже усещам какво ви интересува, отсега да ви кажа, че според мен Лешояда няма нищо общо със снощното убийство в „Лозенец“, няма как да има, той изчезна преди повече от месец. Да, знам, че беше приятел на убития, но Лешояда беше приятел на целия квартал. Макар че — това последното не го пишете — той беше по-скоро познат на целия квартал, за приятелството се иска да те има повече.

Познавам Лешояда от петнайсетина години, още отпреди да си направи знаменитите татуировки. Да, още тогава изчезваща чат-пат, ала тогава намираше сили да се закрепи донякъде в реалността. Не, не е вярно, че когато минавал през стени, татуировките му оставали като нарисувани на стената. Чувал съм ги тия глупости и не знам кой ги разпространява. Самият аз, който през последните 10 години кисна почти всяка вечер у тях, съм го виждал да минава през стени не повече от 3–4 пъти, когато е бил много разсеян.

Къщата на Лешояда е в средата на нашата улица и понеже от край време Леши живее само с големия си брат Коки, още от деца все там се мъкнеме следобед. Естествено, че пиехме. Не, разбира се, не и Леши — той почна да се друса още в седми клас.

Евгения се появи малко преди Лешояда да умре, той тогава да е бил към 22-годишен примерно и затова не умря заради нея. Разбрахте ме к'во искам да кажа, редактирайте го там, както си знаете. Защото нито многократното татуиране, нито побоите, които лайнарът Коки системно му нанасяше, не успяха да откачат Леши от хероина. Само Евгения.

Какво отношение има това към снощното убийство на Юфката ли? Ами нали искате да знаете защо според мен Лешояда не може да бъде замесен?

Спомням си неописуемата лекота на онази лятна вечер, когато Евгения се появи за първи път у Лешоядови. Беше... точно... ослепително хубава е думата. Не — много, не — изключително. Беше просто така красива, че да не можеш да я гледаш. Бяхме момчета с излишък от въображение и почти пълна липса на контакти, така че естествено се надървихме до смърт.

Моля ви, последните простотии не ги пишете. Освен че са вулгарни, са и неверни. „Надървяне“ не е изобщо точната дума. Евгения беше прекрасна. Тя изглеждаше и присъстваше така, че всеки

усещаше една тъжна невъзможност. Вие сте жена и ви е трудно да го схванете, но мъжете знаят какво е да срещнеш толкова яка мацка, че не зъбите да ти изпадат, ами направо да не смееш да се надървиш. Разбирате ли, нещо дълбоко в теб просто отказва да се надърви... Добре де, усещам, че се поувлякох леко...

Та значи — всичките, около 20 души, се влюбихме като по команда. Лешояда ни я представи като „т'ва е... такова... моята приятелка Евгения...“. И толкоз, без повече разяснения, а пък за първи път го виждахме в едно и също помещение с жена. Той беше така грозен, както и периферен, толкова несъвместим с вашия пол, че понякога се майтапехме, че Леши дори майка никога не е имал и го псувахме само на Коки.

В онази нощ никой не бързаше нито да си върви нито да изтрезнее. Повечето копеленца спахме по пода и канапетата в хола на първия етаж. А сутринта в процеса на осеферване, разтриване на вдървени вратове и допушване на снощи фасове, разцъфтя отгоре Евгения, слизайки с ослепителните си боси крака. И ние — шок! — копеле, тя е спала тук, горе при Лешояда е спала, копеле — и айде, пак сядаме да пием от изумление.

Така се завлачи времето. През деня правим всеки нещо си, някои в казарма ги взеха, някои се уволниха живи, някои влязохме в университета, но всяка вечер — в големия хол на Лешояда и Евгения. Лешояда ставаше все по-разговорлив и общителен, даже на два пъти с Коки захващаха бизнес. Напиванията бяха оптимистични и пълни със смели планове, Евгения никога не заприказва никого от нас, като Сфинкс беше контактна, гледаше само своя жълтеникав, кривоглед, татуиран Лешояд и си го обичаше. За нея научихме, че била модел или манекенка, някой дори домъкна цветни изрезки... Беше ни яко, че поне я познавахме. Също и че познавахме Лешояда, даже Коки не ни дразнеше много. Разбирателството ни идваше отвътре.

Една вечер след години от горния етаж се чуха разправии и тряскане на врати. Лешояда, сам, без Евгения, с невнятна усмивка, слезе при нас и взе да пуши. Вгледах се в контура на остриганото му теме и на два пъти видях малки електрически искрици, които правеха мигновенен „бжъц“ и гаснеха. Като при късо.

Лешояда си беше крайно отнесен от малък, после и дрогата съвсем му доразката координацията. В някои моменти по погрешка

минаваше през стени, особено когато бързаше да си легне, без да е повърнал, но му бяхме свикнали. Затуй това с бжъц-а не ме притесни отначало, едва по-късно разбрах.

Минаха още две години в относителна хармония, ала през последната зима Евгения започна все по-рядко да се вясва, а крясъците и трясканията на врати зачестиха. В една такава вечер почти всички видяхме как Жоро Изумения в силно нетрезво състояние поsegна, без да гледа, към един шкаф да си вземе кибрита, ръката му плавно премина през гърдите на Лешояда, излезе през гърба на Лешояда, взе кибрита и се върна по обратния път. Лешояда също видя това, не можа да кажа, че се опули повече от нормалното си изцъклено изражение, но се ядоса много на Жоро Изумения и му се развила да бъдел внимателен, не си бил вкъщи. На Жорката му стана тъжно и си отиде, яд ме е, че не го изпратих, заспал в градинката и настинал.

През пролетта Лешояда се виждаше все по-рядко, най-често гласа му чухахме, като се разправяха, после Евгения се фръцваше и си заминаваше, често разплакана. Помолихме я поне да не тряска толкова вратите, а тя ни каза да сме си...

Сетне спря да идва.

На първи юни се навърши месец от последната поява на Евгения, а следобеда Леши ме видя, че се мотая в хола, дойде, съвсем избледнял, прегърна ме през рамото. Целият правеше „бжъц“ по контурите. Гласът му беше много тих и се напрягах да го чувам.

— Всичко е самота и така е замислено. Всичко поначало... — каза ми.

— Да, Леши, тв'а е — отвърнах.

— Раждаш се сам, един се раждаш, не може да се родиш двама, нали?

— Да, Леши, копеле...

— Да, ама знаеш ли, че понякога може дори един да не успееш да се родиш, а например една трета или дори по-малко — 15 процента...

Стана и с бързи стъпки излезе в избуялата от дъждовете градина, остави ме с буца в гърлото. Дорева ми се, защото разбрах какво ще стане. И никак не се учудих, че като го гледах как излиза, слънцето почти ми блестеше през него в очите.

След още две вечери, докато взимах лед от кухнята, усетих, че Лешояда за последно е там и се опитва да си отреже хляб. Но се отказа и отиде другаде. А в къщата освен хлебарките, мишките, паяците и гълъбите през онази вечер се бяха нароили и ужасно много пчели. Те не спираха да жужат и беше горещо чак до полунощ.

На четвърти юни, значи преди месец и половина, пътувах извън града за едно погребение, а Жоро Изумения се кълне, че вечерта пак чул гласа на Лешояда в кухнята. Не знам, не съм бил там, но не съм склонен да вярвам на Жорко, който, както всички знаят, е пълен алкохолик.

На пети юни сутринта Коки тегли ключа на къщата и без да почерпи, замина да работи в ЮАР, надявам се завинаги, дано пукне там.

Мисля, че ме разбрахте. Губите си времето — и следователите, и вашият вестник. Знам, че Лешояда е заподозрян за снощното убийство; знам, че е обявен за национално издирване. Гарантирам, че не е той и че няма и кост да намерят от него. Изчезналите са наистина неоткриваеми. Няма ги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.